# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

---

## Femtende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1865.

---

Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid. (Esaias.)

---

**Kjøbenhavn.**

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1866.

# Indhold af 15de Aargang.

# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Tale af Ældste Amasa Lyman

i en Conference i Nauvoo 1843.

(Fra „Times and Seasons.")

Det er med en vis Tilfredshed, jeg henvender mig til Eder, efterat vi have hørt saa mange afvexlende Taler her i disse faa Dage, vi have været samlede, og hvilke ere tilbragte saa behageligt formedelst den herlige Udvikling af forskjellige Lærdomspunkter, og deriblandt om de Dyr, der ere omtalte af Daniel og Johannes.

Ved at overveie de Lærdomspunkter, som ere blevne fremsatte og udviklede i denne Conference, er det faldet paa mit Sind, at der ikke er blevet sagt Noget, som ligefrem har Hentydning til Mormons Bog eller vor Tro paa dens guddommelige Sandhed, der er noget af det Væsentligste, hvori vi Sidste-Dages Hellige adskille os fra dem, som ikke troe paa andre Aabenbaringer end dem, der indeholdes i Bibelen. Grunden til at jeg fremstiller saadanne Betragtninger, som maatte komme paa mit Sind angaaende dette Emne, er, for at de tilfældigviis kunde falde i Øret paa En eller Anden, der søger efter Sandheden, ligesom jeg ogsaa veed, at jeg taler til Mange, der tilligemed mig ere kaldte til at bære Vidnesbyrd for Verden om Sandheden for at sønderrive det Mørkhedens Slør, som skjuler Sandhedens Lys, og lade det skinne for Menneskene. Idet jeg fremsætter mine Bemærkninger, skal jeg ikke opholde mig længe ved Bibelen, men anføre nogle ligefremme Kjendsgjerninger, der kunne udledes fra de hellige Skrifter for derved at vise, hvo der ifølge Bibelen, sund Fornuft og rigtig Beviisførelse ere bedragne og Bedragere, enten de, der troe og prædike saaledes, som de Sidste-Dages Hellige, eller de, der enten troe, at Gud aldrig hverken har givet eller nogensinde vil give Aabenbaringer til Menneskeslægtens Frelse — eller at al Aabenbaring indeholdes i Bibelen. For at iværksætte den tilsigtede Undersøgelse, ville vi anføre nogle Beviser af Skriften, som stadfæste Nødvendig-

heden af Aabenbaring for Adams talrige Afkom i enhver Tidsalder. Vi ville altsaa fremsætte det Spørgsmaal til at begynde med: Havde Jehovah nogen Hensigt med at skabe Menneskeslægten? Om saa er, spørge vi, hvad da dette Øiemed er, for at vi kunne dømme, om det kan opnaaes uden Aabenbaring eller ikke. For at vi kunne komme til at forstaae, at han havde en vis Hensigt, og for at vi tillige kunde lære at kjende den lidt, ville vi anføre Apostelen Pauli Ord til Hebræerne i det 2det Capitel, 10de Vers: „Thi det sømmede ham, for hvem alle Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, ham, som vilde føre de mange Børn til Herlighed, ved Lidelser at indvie deres Saliggjørelses Stifter." Her have vi en Fremstilling med Hensyn til Guds Hensigt med at skabe Menneskene, og hvilken var at gjøre dem til Guds Sønner. For at vi kunne forvisse os om der er nogen Mulighed for, at hans Hensigt kunde tilintetgjøres, eller han kunde forandre sine Beslutninger, ville vi høre, hvad Apostelen Jakob siger: „Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse." (Jakob 1, 17.) Dersom Apostelen har talt Sandhed angaaende dette Punkt, kunne vi ikke vente, at Herren skulde forandre sig efter Menneskenes Luner. Vi have allerede viist, at det er Herrens Hensigt at „føre de mange Børn til Herlighed„, og for at bevise, at det er umuligt at udføre dette uden ny Aabenbaring, henvise vi til Skriftens Vidnesbyrd; thi Evangelisten siger: „Han kom til sit Eget, men hans egne annammede ham ikke; men saa Mange, som ham annammede, dem har han givet Magt at vorde Guds Børn, dem, som troe paa hans Navn." (Joh. 1, 11. 12.) Af dette Skriftsted lære vi, at Menneskene have Magt til at blive Guds Børn ved at troe paa Jesu Navn. Spørgsmaalet er nu: Kunde de have faaet denne Magt uden Aabenbaring? Om saa var, maatte vi antage, at den Almægtige havde en daarlig Dømmekraft, som vilde nedværdige langt ringere Væsener, end han er, naar han anvendte saadanne Midler, som ikke vare nødvendige til Udførelsen af hans Værk. Saafremt det var hans Hensigt at gjøre Menneskeslægten til sine Børn, havde han ikke noget andet Valg, end enten at aabenbare sig, eller lade Øiemedet med Menneskenes Skabelse uopfyldt. Af vor Undersøgelse af dette Punkt, for saavidt vi ere komne dermed, lære vi, at Opfyldelsen af Øiemedet med Menneskets Skabelse udkræver, at Gud skulde aabenbare sig; „thi," siger Apostelen Paulus, „hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? Men hvorledes skal Nogen prædike, dersom han ikke bliver udsendt?" Endvidere udkræver Guds Retfærdighed, at han skulde aabenbare sin Lov for Menneskene, paa det han i Retfærdighed kunde bringe dem tildoms for sig, for at de kunde erholde Belønning eller Straf for deres Gjerninger. Af det, vi have anført om Aabenbaring, lære vi, at ligesaa vist som Gud førend denne Verdens Grundvold blev lagt, havde bestemt at frelse Menneskene, ligesaa vist er det ogsaa, at han havde bestemt at aabenbare sig, for at han kunde udføre denne sin Hensigt. Vi ville slutte vore Bemærkninger angaaende dette Punkt med at anføre Jesu Ord, der ere optegnede af Johannes: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum; (Joh. 17, 3.) „og Ingen," siger Apostelen, „kan kalde Jesum en Herre uden ved den Hellig-Aand." (1 Cor. 12, 3.) De Beviser, vi have anført, skylde vi Bibelen, og denne have vi

Jøderne at takke for. Det Næste, vi ville undersøge, er, hvorvidt Bibelen er anvendelig for Menneskene som en Rettesnor til at bestemme deres tilkommende Skjæbne paa Gjengjældelsens Dag ifølge deres Gjerninger. For at gjøre dette paa en tydelig Maade, ville vi begynde med at dele de hellige Skrifter, saaledes som de ere blevne givne og saaledes som de ville komme frem paa den Dag, naar Bøgerne skulle oplades, og de Døde blive dømte efter det, der er skrevet i dem. Ved hvilken Deel af Bibelen vil det altsaa være, som Menneskene, der levede før Floden, ville blive retfærdiggjorte eller fordømte, uden efter den Deel, som blev aabenbaret for dem? De ville altsaa blive dømte efter den Deel af Bibelen, som var givet dem. De Mennesker, som levede fra Noah til Moses, ville blive dømte efter den Deel, som var aabenbaret til dem, og saaledes fra Moses indtil Christus, hvilket udgjør hele det gamle Testamente, — og den Slægt, som Apostlerne prædikede Evangeliet for, vil blive dømt efter de Ord, som blev talt til den. Saaledes ville Menneskene blive dømte efter alle Guds Aabenbaringer baade i det Gamle og Nye Testamente, men alligevel vil kun en ringe Deel af Menneskeslægten blive dømt efter Bibelen. Vore Undersøgelser have hidindtil været indskrænkede til Guds Handlemaade med den Deel af Menneskeslægten, som have beboet Asiens Fastland, hvorved denne Deel af Jorden har været den fornemste Skueplads for hans underfulde Gjerninger, men vi ville nu udvide vore Betragtninger angaaende dette Emne og kaste et Blik over Oceanet, hvor det store vestlige Continent strækker sig fra Nord mod Syd med dets mange Millioner Beboere — og erkyndige os, om de staae i det samme Forhold til Gud, som Asiens Folkeslag. Dersom vi betragte deres physiske Organisation og intellektuelle Evner, ville vi finde, at Forholdet er det samme Dersom Jøderne, Grækerne og Romerne ikke „kunde troe paa ham, om hvilken de Intet havde hørt," saa var det ligedant med Amerikas Urbeboere, saa at dersom vi slutte analogisk, komme vi til det Resultat, at de udgjøre en Deel af den samme store Slægt, som er begavet med de samme Evner, er underkastet Døden og ligesaa udygtige til at kunne frelse sig fra Følgerne af Faldet, som Indbyggerne af Asien.

For at vise ethvert tænkende Menneske, at vor Beviisførelse er rigtig, saafremt Bibelen er sand, ville vi anføre nogle Skriftsteder. Vi begynde med Apostlernes Gjerninger, 17de Capitel, 26de Vers: „Og han har gjort, at al Menneskenes Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig." Vi ville her bemærke, at dersom der er nogen Sandhed eller sund Sands i Apostelens Ord, ere alle Mennesker paa hele Jordens Overflade af det samme Blod og skabte af den samme Gud, som er Alles Fader, og følgelig staae Alle i det samme Forhold til ham, deres Skaber. Men nu ville vi fremsætte det Spørgsmaal: Ere Alle lige deelagtige i de herlige Forjættelser, der ere givne angaaende Menneskeslægtens Frelse og aabenbarede i Asien? Dersom vi indrømme Sandheden af de Religionssystemer, som lære, at Bibelen indeholder alle de Aabenbaringer, der ere givne i enhver Tidsalder, maa Svaret blive: De ere ikke; thi det var ikke førend i Slutningen af det femtende eller i Begyndelsen af det sextende Aarhundrede, at det store vestlige Fastland, Amerika, blev bekjendt for de nyere Geographer og koloniseret, medens de hellige Skrifter underrette os om, at Menneskene bleve adspredte over hele Jorden allerede saa tidligt, som Bygningen

af Babels Taarn, ikke lang Tid efter Syndfloden. Vi læse i 1 Mosebog 11 Cap., 8 Vers: „Og Herren adspredte dem derfra over hele Jordens Kreds, og de lode af at bygge Staden.“ Amerikas Urbeboere maae derfor ogsaa have faaet Aabenbaringer fra Herren. Men, siger den ivrige Modstander mod de Sidste-Dages Helliges Tro, hvorledes kom de derhen, da Skibsbygningskunsten ikke var bekjendt? Paa samme Tid vil han alligevel fortælle os med hykkelsk Hellighed, at Religionen kan inspirere Menneskene, at han troer Bibelen, ogsaa naar den beretter, at Gud tog Stov og dannede Mennesket af og gav det en levende Sjæl, men han kan dog ikke begribe, hvorledes det var muligt for Herren at føre sine Børn over til Amerika. Vi ville forlade Modstanderen for at lade ham forundre sig over sin egen Uvidenhed, medens vi imidlertid lidt nøiere ville undersøge den ubibelske Lære, som forfægter den Paastand, at Bibelen indeholder alt Guds Ord, om hvilket Jesus siger, at det skal dømme Menneskene paa den yderste Dag. Følgende Erklæring af Johannes stemmer ogsaa overeens med de anførte Jesu Ord: „Og jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger.“ (Aab. 20, 12.) Aabenbareren taler her om flere Bøger, hvilke Forsvarerne for de mange forskjellige Religionssystemer i vore Dage fortælle os, ere det Gamle og Nye Testamente — i Sandhed en daarlig Udflugt, men som dog passer fortræffeligt til Nutidens Bigotteri og skinhellige Uvidenhed. For at tydeliggjøre os ville vi antage, at vi skulle være til paa den Tid, naar Adams talrige Efterkommere skulle fremkaldes for hans Domstol, hos hvem der ikke er nogensomhelst Uretfærdighed, for at blive dømte for deres Gjerninger ifølge det, som er skrevet i Bøgerne. Da vilde Enhver, der har levet i Asien, Afrika eller Europa, saa at sige komme til at gjennemgaae Ildprøven ved at blive dømte efter det skrevne Ord, fordi han havde været en af de faa Begunstigede, som Herren havde aabenbaret sig for; men iblandt den uhyre Forsamling finde vi en stor Skare, hvis Lod det ikke blev at fødes i Asien, og som ifølge Nutidens populære Theorier altsaa maatte have været uvidende om de herlige Sandheder, der ere nedskrevne i Bibelen, hvorfor de da blive bragte frem for at dømmes og fordømmes, fordi de ikke have holdt en Lov, som de aldrig have kjendt, men om hvis Tilværelse de da for første Gang blive mindede, ligesom de da først blive overbeviste om en Guds Tilværelse, for hvem de ere ansvarlige. Jeg siger dette med Hensyn til dem, som have beboet Amerika, førend denne Verdensdeel blev opdaget af Europæerne. Man maa gyse ved en saadan Tanke. Retfærdigheden forhaanes og drives bort, medens der kastes en Skygge, som er sortere end Midnattens Mørke, paa ham, hos hvilken al Fuldkommenhed boer. Utallige Engle græde derover. Millioner af menneskelige Væsener blive overgivne til den evige Ild, fordi de ikke have adlydt en Lov, som de aldrig have kjendt. Skam og Skændsel for den med Fornuft begavede Mand eller Qvinde, der ville troe Saadant, og Fordærvelse og Fordømmelse for dem, der fremsætte en saadan Lære. Johannes hørte dem, som omringede Guds Throne, synge en ny Sang, sigende: at han havde kjøbt dem til at være Konger og Præster for Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter. (Aab. 5, 9.) Og da Asiens Beboere ikke bleve gjorte til Konger og Præster for Gud uden Aabenbaring, slutte vi deraf, at han, hos hvem der ikke er

Forandring eller Skygge af Omskiftelse, har brugt den samme Fremgangsmaade i Amerika, og altsaa ville af den Grund Velsignelserne af guddommelig Aabenbaring udstrækkes til Alle, saa at, naar de føres frem for Guds Domstol og Bøgerne blive opladte, som de skulle dømmes efter, — de da kunne blive dømte efter en Lov, hvilken de have kjendt, og efter hvilken de følgelig enten skulle retfærdiggjøres eller fordømmes. Saaledes er Gud retfærdig og Frelsens Plan universal for hele den lidende Menneskeslægt, ligesom det var hans Retfærdighed, Barmhjertighed og Uforanderlighed, der gjorde sig gjældende i Almagtens Raad, da Midlerne til Menneskenes Frelse fastsattes og beredtes.

---

## Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 376.)

---

En viis og retfærdig Gud, som har sat Mennesket her paa Jorden, begavet det med Evner og nedlagt Attraa hos det efter at opnaae noget Høiere og Bedre, end hvad det her kan opnaae, vilde sikkerligen ikke have givet det en Religion, der kun for en ringe Deel vilde tilfredsstille de Væsener, han har frembragt; og dog ligner dette temmelig meget Nutidens populære Systemer. Man troer, at Gud har gjort sig megen Umage for at forsyne Menneskene med Føde for deres religiøse Følelser, medens man paa samme Tid i det praktiske Liv viser, at de øvrige herlige Evner, som de ere begavede med, skulde saa at sige bære Omsorg for sig selv med Hensyn til en tilkommende Tilstand, dersom man forøvrigt troer, at en saadan er at forvente. Saaledes slutte vi idetmindste, da vi i Nutidens Theorier angaaende Udødeligheden ikke finde nogen Veiledning, ingen Drivefjæder og ingen Forjættelse med Hensyn til idetmindste de to Trediedele af Menneskenes Egenskaber.

For at det ikke skal synes, at vi overdrive Sagen, ville vi anføre, hvad den fromme og lærde David Brewster, en af den populære Christendoms Theologer, yttrer angaaende en tilkommende Tilværelse. Han siger Pag. 257 i sit Værk „Flere Ord end Eet":

„De Christnes tilkommende Skjæbne er ikke forklaret i deres Troesbekjendelse. Indhyllet i Mørke, undgaaer den deres Opmærksomhed, og den fremstiller ikke noget Punkt, paa hvilket hverken Fornuften eller Phantasien kunne hvile. De skue kun hiinsides Graven som hen til en Egn, der er indhyllet i Taage, hvor man med stor Vanskelighed blot kan opdage nogle faa Stjerner; men man seer ingen herlige Sole eller glimrende Planeter, hvorpaa man kan opholde sig. Naar Astronomiens Sandheder blive ret indprægede hos den Christne, er det disse, som aabner det udstrakte Himmelrum for hans Øine og opfylder det med herlige Kloder, der fængsle hans Opmærksomhed og skabe ham et begribeligt Paradiis i den tilkommende Verden."

Der ere maaskee Faa, der saa oprigtigen vilde tilstaae de Vanskeligheder, i hvilke de ere stillede, fordi der Intet er i deres Religion, som fuldkommen tilfredsstiller Sjælens Trang. Man vil kunne see, at David Brewsters Religion ikke skaber ham noget „begribeligt Paradiis" i den tilkommende Verden, omendskjøndt hans Sjæl fordrer et saadant, hvorfor han enten nødes til at tage sin Tilflugt til Astronomien for at fuldstændiggjøre sin Religion, eller han maa lade sig nøie med en tilkommende Tilværelse, som ikke har „noget Punkt, paa hvilket hverken Fornuften eller Phantasien kunne hvile," — og vi ere forvissede om, at dette er den smertelige Nødvendighed, hvortil enhver oprigtig Troende i Christenheden er dreven.

Mennesket er dannet saaledes, at det behøver at have et fornuftigt Haab om det Tilkommende, hvorpaa det kan hvile, for at det skal kunne nyde sin nærværende Lyksalighed. Man behøver ikke at kjende enhver enkelt Omstændighed, men man maa forholdsviis have et ligesaa tydeligt Begreb om sin tilkommende Tilværelse, som man har om Fremtiden i dette Liv, naar man i Skolen bereder sig for en vis Stilling i det borgerlige Samfund. Med mindre Menneskene kjende det Vigtigste af det, de fornuftigviis kunne haabe i Fremtiden, enten i dette eller det tilkommende Liv, kunne de ikke paa en rigtig Maade berede sig derfor. De kunne da ikke forstaae at benytte det, der for Nærværende staaer til deres Raadighed, til at sikkre sig en saa lykkelig Fremtid som muligt. Derfor kunne vi være forvissede om, at naar og hvorsomhelst der findes en Religion, som Skaberen har givet til Menneskenes Veiledning her paa Jorden, vil den iblandt dens Læresætninger ogsaa give en ligefrem og klar Fremstilling om det Tilkommende, og det i ethvert Tilfælde saa tydeligt, at de kunne forstaae Nok angaaende deres evige Bestemmelse for at de Dag for Dag kunne berede sig og udvikle de herlige Evner, hvormed de ere begavede, overeensstemmende med vor himmelske Faders Hensigter.

En guddommelig Religion vil derfor ikke alene indeholde Forjættelser, der blot virke paa vore religiøse Følelser, men den vil opfylde vort hele Væsen med Liv og Haab. Han, som har givet Mennesket Hørelse og ikke forglemt dets Syn eller Smag, er visselig ikke Ophav til Religionssystemer, der kun halvt tilfredsstille dets udødelige Væsen. Den Religion, som er grundlagt af ham, der begavede os med enhver af vore Evner, vil sikkerlig tage dem alle i Betragtning.

At domme efter den almindelige Maade, hvorpaa man taler om Mennesket, maae vi komme til den Slutning, at dets væsentligste Evner ene og alene bestaae af nogle saa moralske Egenskaber, medens alle dets øvrige Anlæg og Kræfter kun ere ringe og ubetydelige — og kunne uden Skade bortkastes til hvilkensomhelst Tid, det maatte være.

Efter den Kundskab, vi have om Mennesket, bestaaer dette ikke blot af een eller to enestaaende Karakteertræk, men det er i Besiddelse af en Mangfoldighed af Evner og Kræfter, der alle, efter hvad vor Erfaring overbeviser os om, ere ligesaa nødvendige for os, som de forskjellige musikalske Instrumenter ere for et Orchester til at frembringe en fuldkommen Harmoni. Ikke en eneste Evne eller et eneste Anlæg kan undværes. Naar de alle blive satte i Virksomhed paa deres rette Sted, fremstaaer det fuldkomne Menneske herligt begavet og saa at sige gribende efter Lykke og Tilfredshed under mangfoldige Skikkelser, ligesom det ogsaa er udrustet med Kraft til at deelagtiggjøre deres Medmennesker i samme.

Menneskenes Levnet beroer paa, hvor-

vidt de ville tillade deres Tilbøieligheder, Attraaer og Evner at være i Virksomhed. Lad hvilkensomhelst af deres Evner være aldeles uvirksomme i en længere Tid, og de ville blive standsede i deres Udvikling, ligesom dette vilde ødelægge alle de øvrige og bringe dem i Uorden. Derfor behøve Menneskene bestandig Noget at beskjæftige sig med og tillige at have Udsigt til at faae Nok til at benytte sine Evner til i et tilkommende Liv, førend de kunne føle sig fuldkommen tilfredse og glade. Et saadant Haab er aldeles nødvendigt, for at ikke Frygt og Svaghed skulde bemægtige sig vort hele Væsen ved Tanken om, at de Evner og Kræfter, som nu røre sig i vort Indre, skulde aldeles tilintetgjøres eller ophøre.

Derfor vil en Udødelighed, som svarer til Sjælens Egenskaber, nødvendigviis fremstille Udsigt til en uendelig Virksomhed for enhver af dens Evner. Vi kunne ikke forestille os en tilkommende Tilværelse uden at antage, at vi ogsaa da skulle have alle de Evner og Egenskaber, som vi nu ere i Besiddelse af: vor Hukommelse, vor Phantasi, vore Følelser for det Ophøiede, Sande, Skjønne og Gode, vor Dømmekraft, Smag og Dygtighed til at styre og regjere, Kraft til at udvikle os, til at samtale og overbevise osv. — samt Følelser, der opstaae formedelst Slægtskabs Baand, Kjærlighed og Agtelse. Vi maae altsaa antage, at der ogsaa i det tilkommende Liv maa yttre sig en indre Trang til Virksomhed. Vi kunne ikke tænke os en anden Tilværelse (hvormeget vi end indrømme den) uden at antage, at vi ogsaa da skulle være i Besiddelse af disse ædle Følelser, som røre sig i vort Indre, ligesom vi ville føle den samme Trang for at faae dem tilfredsstillede.

For nærmere at udvikle Begrebet om det Slags Udødelighed, som vi føle Trang til, ville vi spørge: Kan Uhrmageren, naar han arbeider ved det fine Maskineri, som hører til hans Haandtering, og han tilpasser de forskjellige Dele med saa stor Nøiagtighed og Fuldendthed, medens hans Øine straale af Glæde ved hans Overbeviisning om den Indsigt og Forstand, han er i Besiddelse af, — kan han da forestille sig en Tid, paa hvilken han skulde være blottet for sin Duelighed, uden ogsaa derved at forene Tanken om Sygdom baade paa Aand og Legeme? Eller kan han forestille sig, at der vil komme en Tid, da han vel vil være i Besiddelse af sin Duelighed, men paa hvilken der ikke vil existere Noget i Tilværelsen, hvortil han kan anvende den, uden at det for ham vilde være det samme som Død og Ødelæggelse?

Kan Gartneren, der med Smagfuldhed anlægger smukke og pragtfulde Haver med Spadseergange og Platformer her og der rundt omkring de forskjellige Bed, der ere inddeelte og ordnede efter de mangfoldige Slags, som ere plantede derpaa, — udvælgende passende Jord og en Stilling, der er bedst skikket for Varme eller Skygge, nu opelskendende de spæde Planter, indtil mange af dem voxe høit over hans Hoved, da sammenflettende Blomster og anlæggende Løvsale, idet han med Skjønsomhed vælger den Aarstid, det Veir og den Jordbund, som er bedst passende for hans Hensigter og de Planter, han ønsker at frembringe, — kan en Saadan, der er fuld af Glæde ved Bevidstheden om sin Magt, midt i sin Dueligheds Glandspunkt kun for et Øieblik troe, at der skal komme en Tid, da hele hans Dømmekraft og al hans Duelighed enten skal døe med ham eller for evigt blive unyttig og uanvendelig, om han kan beholde den, uden at føle at en saadan Fremtid vil være ligesaa mørk som Graven?

Kan Kunstneren, der har udkastet nye

Planer til endnu ukjendte Værker, hvilke han elsker af sin ganske Sjæl, — kan den duelige Architekt forestille sig en Tilværelse, i hvilken deres herlige Evner skulde være dem berøvede?

Kan Statsmanden med sit Bekjendtskab til de forskjellige Staters og Territoriers Love, Rettergang og Traktater, — han, som allerede i Tanken har gjort Udkast til nye Love og lagt Planer saavel for hele Samfund som enkelte Individer, — kan han glæde sig i sin Storhed og Regjeringsdygtighed, naar han forestiller sig, at han skal berøves sine Evner, og maa ikke blot Tanken derom forekomme ham afskyelig og unaturlig?

Vi ville betragte vore egne Tilbøieligheder lidt nærmere og tænke paa Phantasiens Flugt, vort Vid og vort Hang til uskyldig Munterhed, der opstaaer hos os, og som altid yttrer sig i Tale eller Handling, og spørge: Kunne disse Anlæg hos os adskilles fra Begrebet om Udødelighed?

De kjære, kjære Følelser, som tilskynde Mennesket at elske og søge at blive elsket, og hvilke bringe det til at ønske at blive en Støtte og Stav for dem, som ere anbetroede dets Omsorg, — de ømme Følelser, der gjennemtrænge Fader- og Moderhjertet, og hvilke ere saa naturlige og hellige, kunne disse i en tilkommende Tilværelse være adskilte fra Mænd eller Qvinder, og de alligevel være fuldkomne Væsener? Eller kan Mennesket med dets hele Væsen vedblive at existere uden at være i Besiddelse af hine ædle Tilbøieligheder, som drive det til at søge Glæde i at være godgjørende mod Andre og taknemmeligt for modtagne Velgjerninger? Er det nødvendigt at anføre noget Argument for at bevise, at enhver af de Egenskaber, vi have anført, ere ligesaa meget væsentlige Dele af Mennesket som noget andet, hvoraf vort eget Jeg bestaaer, — at enhver Evne er nødvendig til de øvriges Velvære, — at enhver enkelt af dem ansporer, nærer og beskjæftiger de andre lige saa meget, og er til ligesaa stort Gavn for dem, som Hovedet er for Fødderne, Fødderne for Hænderne, Hænderne for Øinene, eller disse for Munden, — at de tilsammentagne danne en yndig, harmonisk Forbindelse, — at den hele blandede Masse af Evner, Følelser, Fornemmelser og Tilbøieligheder, som vi have omtalt, ere nødvendige for at udgjøre et fuldkomment menneskeligt Væsen, der haaber at opnaae Udødelighed?

Mennesket er saa at sige midt imellem den forbigangne og tilkommende Evighed. Det føler Storheden af og Hensigten med de mangfoldige underfulde Evner, med hvilke det er begavet, er sig bevidst den Fuldkommenhedsgrad, de have opnaaet, og det kjender deres Modtagelighed for en uendelig Udvikling. Ligesom et Væsen, der kommer frem af Mørket og gaaer tilbage til det igjen, veed det ikke rigtig, uagtet det er saa herligt begavet, hvad Brug det skal gjøre af sine Talenter, Tilbøieligheder og sin hemmelige Længsel, eller hvad deres endelige Øiemed er, men overbeviist om, at de ere uendelige, omendskjøndt de i dette korte Jordliv sløves og tilsyneladende tage en hurtig Ende, føler det dog Trang til at vide, hvorfor det er saa herligt begavet, om det er bestemt til et vist Maal, og hvor og hvad dette er, — om det hiinsides Graven skal være i Besiddelse af og faae Anledning til at bruge de Evner, som det havde i dette Liv, og om der vil være Noget til at tilfredsstille dets ædlere Følelser, og som kan være Gjenstand for disse. Overbeviisningen herom er den eneste sikkre Kilde til Lyksalighed og Tilfredshed, ligesom man uden denne Kundskab muligviis ikke kunde udvikle sine Evner ifølge deres

høie Bestemmelse eller lede dem fremad mod deres endelige Maal.

Man kunde fremsætte det Spørsmaal: Hvad Slags Udødelighed fremstilles der i „Mormonismen," og hvordan er den Udødelighed beskaffen, som prædikes af de christne Theologer, der foregive, at de ere udsendte for at tilbyde Mennesket det evige Liv?

(Fortsættes.)

## *Skandinaviens Stjerne.*

Den 1ste October.

### Afskedshilsen fra Præsident H. D. Wells.

Præsident Wells begav sig den 30te August paa Reisen fra Liverpool til vort kjære Bjerghjem. Vi optage fra „Millennial Star" hans Afskedshilsen til de Hellige i den europæiske Mission:

„Det er nu omtrent et Aar siden, jeg ankom til dette Land, og i denne Tid har jeg arbeidet med megen Tilfredshed og god Fremgang iblandt Folket her. Dersom jeg skulde have raadført mig med mine egne Følelser, vilde jeg have glædet mig ved at have forblevet længere iblandt de Hellige, men da Herrens Tjenere have anseet det for passende at kalde mig tilbage til Skuepladsen for min tidligere Virksomhed og til min forrige Selskabskreds, benytter jeg Leiligheden med Glæde. Ved Overtagelsen af Præsidentskabet for den europæiske Mission fandt jeg, at den formedelst min Forgjængers Trofasthed og Nidkjærhed var i en god Tilstand, medens jeg paa samme Tid vidste, at forholdsviis kun nogle faa Vanskeligheder og lidt Forstyrrelse vilde standse eller hindre vor Fremgang, og min Erfaring har i det forbigangne Aar overbeviist mig om, at jeg ikke tog feil i saa Henseende. Ved min Medarbeiders Hjælp og Guds Bistand har jeg bestræbt mig for at lede Alt paa en saadan Maade, at dette Værk kunde skride uforstyrret og stille fremad, og Missionens nærværende Tilstand lader mig haabe, at dette ogsaa vil skee i Fremtiden. Endskjøndt mange af de Ældste i de forskjellige Conferencer ikke have været længe paa Mission, og de følgelig tildeels mangle Erfaring, have de dog arbeidet trofast og været nidkjære i at udføre Alt, som er blevet dem tilraadet for at fremme dette Værk i deres forskjellige Arbeidsmarker, og da de nu ere styrkede ved den forøgede Hjælp, de have faaet, idet Mænd, „der have baaret Dagens Byrde og Hede," ere blevne sendte hertil, antager jeg, at det vil blive en Forfriskningstid for dette Land. Til de Ældste som arbeide i Tjenesten, behøver jeg ikke at sige meget. Den Kundskab, de have modtaget formedelst deres Lydighed til Sandheden, lærer dem at kjende den Sti, hvorpaa de bør vandre for at fremstille et Exempel for deres Medmennesker, der er værdigt at efterligne, og jeg ønsker dem af Hjertet alt muligt Held i Alt, hvad de maatte foretage sig for at udsprede de Grundsætninger, som de forsvare. Idet jeg siger Farvel, ønsker jeg at aflægge min hjerteligste Tak til mine Brødre og Søstre for den Godhed, de have udviist imod mig paa mine Reiser iblandt dem, og for den Beredvillighed, hvormed de have udført de Raad, jeg har givet dem. Brødre

værer trofaste; værer flittige til at bede, og kommer ihu, at dette er Tidernes Fyldes store Huusholdning, og at Guds Doms Time er kommen. Søger at opbevare de Grundsætninger, som ere forkyndte for Eder, saa at I — lig omhyggelige Huusholdere — kunne være istand til at „frembære Nyt og Gammelt af Eders Hjerters Liggendefæ." Vi see, at hele Jorden er i Forvirring og Elendighed, og at Menneskene ere betagne af Frygt for det, der vil komme over dem. Søger derfor flittigen Herren og anraaber ham om Kraft, og den skal gives Eder, og paa denne Maade ville I ikke alene undflye timelig Elendighed og Sorg, men I skulle tilsidst nyde Fred i vor himmelske Faders Rige. Maa Herren velsigne Eder bestandig, saa at I kunne samles i Zion for der at modtage de Velsignelser, som ere forjættede de Trofaste, og maatte I komme frem paa Opstandelsens Morgen luttrede, forløste og herliggjorte, som Guds Sønner og Døttre. Amen.

Præsident Brigham Young jun. vil ved min Afreise overtage Præsidentskabet for Missionen, og alle Forretningsbreve skulle herefter addresseres til ham istedetfor til

Daniel H. Wells.

---

# Correspondance.

## Amerika.

Fort Karney, den 22de August 1865.

Præsident Widerborg.
Kjære Broder!

Da jeg veed, at det interesserer Dem at faae høre fra os, vil jeg benytte Leiligheden, som nu tilbyder sig, og skrive nogle Linier til Dem, medens vi hvile til Middag.

Jeg skrev i mit forrige Brev, at alle de Hellige kom til at reise heelt op, men dette blev dog ikke saaledes, da Brødrene ikke vare istand til at gjøre saa store Pengeudlæg. Jeg fik kun ni Vogne at disponere over til at hjælpe dem med, som ikke selv kunde forskaffe sig Oxer og Kjøretøier. Jeg lod i Særdeleshed Enker og Fader- og Moderløse samt Saadanne, der mindst vare istand til at forsørge sig selv, blive hjulpne. Paa denne Maade kommer omtrent 150 Personer heelt op i Aar, hvilke ellers havde maattet standse i Staterne.

Vi forlode Wyoming den 31te Juli; men da Veiene vare meget daarlige paa Grund af den megen Regn, som var falden, kunde vi i Begyndelsen kun reise meget langsomt, hvorimod vi nu kunne reise 16—20 engelske Mile daglig. Vi have hidindtil havt en meget heldig Reise, og Alle ere glade og tilfredse. Lyberts Moder, som er henved 80 Aar gammel, har gaaet tilfods hele Veien fra Wyoming, og hun agter fremdeles at gjøre det, indtil vi komme til vort Bestemmelsessted. Vi have fem og fyrgetyve Vogne, af hvilke otte blive trukne af Muuldyr og een af Heste. Vi have hørt, at Indianerne ere meget urolige, men da vi stole paa den Almægtiges Beskyttelse, frygte vi ikke. Helbreden iblandt os er bleven meget

bedre, siden vi forlode Wyoming. — De hilses fra de Hellige. Ligeledes bede vi Dem at bringe vor Hilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission. Maatte Herren velsigne Dem og alle Deres Medarbeidere, er stedse min Bøn.

Deres Broder i Pagten,
A. W. Winberg.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 379.)

Nævnte Weldon var en af de Mødende samt W. P. Thomson, der tillige var Fredsdommer. De vare komne overeens om, at hver eneste Mormon skulde drives ud af Staten. Tillige sagde han mig, at jeg strax maatte drage bort, thi ellers vilde mit Liv staae i Fare.

Paa den Tid vare Nogle af min Familie syge; men endelig anbefalede jeg dem i Herrens Haand og forlod dem efter min Hustrues idelige og indstændige Bønfalden. Dette var Mandag Morgen. Kort efter at jeg var dragen bort, kom der ti a femten Mand, som toge mit Huus i Besiddelse, tvang min Kone til at lave dem Mad og tillode sig at tage, hvad de ønskede; og medens jeg var i denne Stilling, døde mit Barn, hvilket Dødsfald upaatvivleligt foraarsagedes af Mangel paa den tilbørlige Pleie, som hindredes af Pøbelen, der berøvede min Hustru Anledningen til at pleie Barnet, som hun vilde have gjort, dersom hun havde været anderledes stillet. Det blev begravet af Pøbelen, da min Hustru ikke var istand til at vise sit eget Barn denne sidste Ære.

Jeg begav mig fra mit Hjem til Davis County og henvendte mig til Austin A. King og General Atchison for at spørge om Raad, da de vare tjenstgjørende Officierer i Staten Missouri, og der kommanderedes Nogle til at drage hen og befrie min Familie, fra hvilken jeg havde været fraværende i ti a femten Dage. Ved min Tilbagekomst fandt jeg de Tilbageblevne af min Familie sengeliggende og i en saadan Tilstand, at den Ene ikke kunde hjælpe den Anden, ligesom mit Huus var bevogtet af en bevæbnet Styrke.

Medens min Familie var i denne Stilling, var jeg nødt til at flytte den i en Seng til et Sted, hvor den kunde være i Sikkerhed. Dette i Forening med Bekymring og Mangel paa Pleie var upaatvivlelig Aarsagen til, at de Øvrige af min Familie, bestaaende af min Hustru og to Børn, ogsaa døde nogle faa Dage efter deres Ankomst til vore Venner. Min Stilling var saaledes, at jeg selv maatte hjælpe til at forfærdige deres Ligkister.

Jeg vil her anføre Navnene paa Nogle af dem, der dreve mig fra mit Huus og behandlede min Familie saa skjændigt, nemlig dem, som jeg traf ved mit Huus, da jeg kom tilbage: Samuel Lani, Calvin Hatfield, Stanley Hatfield, Andy Hatfield. Deres Ledere vare: James Weldon, Doktor William P. Thompson, Fredsdommer, og William Cochran — foruden mange Andre, hvis Navne jeg ikke kan erindre.

Tillige har jeg seet dem fornærme Andre paa forskjellige Maader, og det medens de betragtedes som Fanger. Saaledes spændte de Hanerne paa deres Geværer og svoer, at de vilde skyde paa deres

Ansigter, og Officererne for den saakaldte Milits vare nærværende uden at ytre et Ord. De sagde, at de vare komne overeens om, at dersom en Missourianer dræbte en Mormon, skulde han faae Pension ligesom en Soldat fra Revolutionen.

Jeg maatte ogsaa overgive dem mit Gevær, og havde Valget mellem enten at forlade Staten Missouri eller blive ihjelslaaet. Min Eiendom er endnu tilbage i nævnte Stat, medens jeg er berøvet enhver Leilighed til at have Opsigt med den.

Skrevet den 17de Marts 1840.

Asahel A. Lathrop.

Beediget for D. W. Kilbourn, Fredsdommer i Lee Connty i Jowa Territorium.

Jeg Burr Biggs fra Quincy i Staten Illinois bevidner herved, at da jeg tilligemed min Familie og nogle Andre i Aaret 1838 vilde flytte til Staten Missouri, og vi allerede vare underveis derhen, bleve vi i Ray County i sidstnævnte Stat mødte af en Pøbelhob, bestaaende af eet hundrede og fyrgetyve bevæbnede Mænd, der befalede os at standse med vor Reise og vende tilbage igjen, eller de vilde tage Livet af os, og paa samme Tid traadte Anføreren frem og spændte Hanen paa sit Gevær. Vi vendte tilbage, og Pøbelen fulgte os sex Mile, hvorpaa den forlod os.

Nogen Tid derefter flyttede jeg til Caldwell County i nævnte Stat, hvor jeg kjøbte omtrent eet hundrede Akres Land og en Landsbylod, paa hvilken jeg opførte et Vaaningshuus, indhegnede og begyndte at opdyrke min Jord, og havde paa den Tid, jeg blev uddreven, omtrent fyrgetyve Akres Mais, Grønsager osv., og i November Maaned 1838 blev jeg tvungen til at forlade mit Huus og mine Eiendomme ifølge Gouvernør Boggs' Udryddelsesordre, uden tilstrækkelige Midler til at bestride mine Omkostninger for at komme ud af Staten.

Givet under min Haand i Quincy i Illinois den 17de Marts 1840.

Burr Biggs.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten i Adams County i Illinois.

Jeg Simons P. Curtis, der nu boer i Quinci, Adams County i Illinois, bevidner, at da jeg i Aaret 1838 var Borger i Caldwell County i Missouri og boede i Staden Far West, gik jeg ud for at søge efter en ung Oxe, som var bleven borte, og idet jeg gik forbi Capitain Bogarts Leir, medens han bevogtede Staden, fik jeg see Huden og Fødderne af nævnte Oxe, hvilke jeg strax gjenkjendte. Jeg antager, de benyttede dens Kjød til eget Brug.

Tillige bevidner jeg, at Wiley E. Williams, en af Gouvernørens Adjutanter og Vaabenmester, tvang mig til at betale sig 37½ Cents. Tillige maatte jeg betale 25 Cents til en Fredsdommer for at aflægge mit Vidnesbyrd om, at et Gevær, jeg havde, var mit. Der siges, at nævnte Wiley E. Williams er en af dem, som bragte den Historie til Gouvernør Boggs, der var Aarsag til, at Udryddelsesordren udstedtes, hvilket Gouvernøren beretter i nævnte Ordre.

Simon P. Curtis.

Beediget for C. M. Woods, Skriver for Kredsretten i Adams County i Illinois.

Jeg Elisha H. Groves i Staden Quincy i Staten Illinois afgiver herved mit edelige Vidnesbyrd, at medens jeg boede i Davies County i Staten Missouri, kom Dommer Winson Smith og Andre — i Herrens Aar 1838 — hen til min Bopæl og befalede, at jeg og min Familie, Levi Taylor, David Osborn og

Flere skulde forlade vore Eiendomme, som vi havde kjøbt af Regjeringen og betalt med vore Penge, idet de sagde, at vi maatte forlade Landet inden tre Dage, ellers vilde de tage vort Liv, thi efter den Tid var der ingen Lov, som kunde frelse os. Som en Følge af denne Fremfærd tilligemed Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre vare vi nødte til at forlade Staten Missouri. Denne Deponent bevidner intet Videre.

Givet under min Haand i Qvinci, den 17de Marts 1840.

Elisha H. Groves.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten.

Quinci i Illinois den 17de Marts 1840.

Jeg bevidner herved, at jeg var Borger og Indvaaner i Caldwell County i Staten Missouri paa den Tid, Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre blev udstedt, og at Pøbelen flere Gange tog Qvarteer hos mig uden min Tilladelse eller mit Samtykke, og een Gang toge William Mann, Hiram Cumstock og hans Broder, som foregav at være Anfører, samt Robert White, deres Qvarteer hos mig. Tillige var jeg tilstede ved Myrderiet ved Hauns Mølle, hvor jeg blev saaret. Jeg blev til stor Skade for mig uddreven af Staten og berøvet min Frihed, ligesom det mig tilføiede Tab idetmindste kan anslaaes til fire hundrede Dollars.

Jacob Fouis.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Kredsretten.

Jeg bevidner herved, at jeg i Herrens Aar 1838 boede i Staten Missouri og eiede Land til en betydelig Værdi, Bygninger osv. i Landsbyen Far West; men blev som Følge af Pøbelens Hærjen og Gouvernør Boggs's Udryddelsesordre tvungen til at forlade Staten, og ved denne Leilighed har jeg maattet opoffre megen baade fast og rørlig Eiendom, hvilket har bragt mig og min Familie i den yderste Fattigdom samt nedbrudt min Helbred i min fremrykkende Alder. Videre bevidner denne Deponent ikke.

Givet under min Haand i Quinci i Illinois den 17de Marts 1840.

F. G. Williams.

Beediget for C. M. Woods, Skriver i Adams County i Illinois.

James Sloan har i Quinci afgivet edeligt Vidnesbyrd paa, at Militsens Officerer under Gouvernøren i Missouri, Boggs's, Udryddelsesordre i 1838 satte sig i Besiddelse af samt deels bortførte og deels ødelagde et Vareforraad til flere hundrede Dollars Værdi, og hvilket tilhørte det Folk i Davies County, der kaldes Mormoner. Hans Liv har været truet, og hans Eiendom blev tagen fra ham, ligesom han ogsaa til stort Tab for sig blev tvungen til at forlade Staten.

Marts 1840.

Onsdag den 18de.

Quinci, Illinois, Adams County, den 18de Marts 1840.

Jeg Jacob Shumaker bevidner herved, at jeg omtrent den 1ste October sidstleden drog tilbage til Staten Missouri i den Hensigt at leve der med min Familie, men fandt snart, at det var umuligt, da Pøbelen omringede mit Huus, og tyve a tredive Personer iblandt dem truede mit Liv. Medens de saaledes strede om, hvad de skulde gjøre med mig, krøb jeg ud af Bagvinduet og undflyede, og idet jeg efterlod min Familie til deres skjændige Behandling, var det med Nød og neppe, at min Hustru og ældste Datter undgik deres vanhellige Hensigter.

Jeg blev saaledes for anden Gang

tvungen til enten at forlade Staten eller udsætte mit Liv for Fare. Jeg valgte det Første. Det Tab, som tilføiedes mig ved Pøbelens Plyndring, var ikke mindre end 300 Dollars. En Landeiendom, indeholdende fire Akres Jord, beliggende i Caldwell County, og for hvilken jeg havde betalt fire Dollars pr. Akre, blev paa en uretfærdig og ulovlig Maade tagen fra mig, og er endnu i en eller flere mig ubekjendte Personers Besiddelse. Jeg bevidner herved, at Ovenstaaende er en sandfærdig Beretning.

Jacob Shumaker.

Beediget for C. M. Woods.

Tirsdag den 19de.

Jeg Levi Richards, Indvaaner og praktiserende Læge i Quinci i Adams County i Illinois, bevidner herved, at da jeg i Aaret 1838 var Borger i Far West i Caldwell County i Missouri, saae jeg, at Staden i Efteraaret samme Aar blev indtagen af en talrig Hob bevæbnede Soldater, som tvang Indbyggerne til at overgive sig og aflevere deres Skydegeværer samt at underkaste sig, hvad de vilde foreskrive dem. Derpaa satte de en stærk Vagt omkring Staden, hvorved de forhindrede Enhver fra at komme ud af eller ind i Staden uden særskilt Tilladelse. Derefter samlede de Borgerne paa Torvet, dannede en stærk Vagt omkring dem af Soldater og tvang dem ved Mundingen af deres Rifler til at undertegne en saakaldet Tillidskontrakt, hvorved de berovedes al deres Eiendom og alle deres borgerlige Rettigheder.

Dette gjentoges i flere Dage i det haardeste Veir, og ligeledes blev den samme Befaling af General Clark overbragt dem, ligesom jeg antager, at fyrgetyve til halvtedsindstyve Personer bleve fængslede af ham. Ved denne Tid holdt han sin Tale for „Mormonerne," hvilken har været trykt og er i det Væsentlige korrekt.

Jeg blev ifølge en uretfærdig Befaling eller Angivelse af et Compagni, som var bevæbnet med Rifler, tvungen til at forlade mit Huus og gaae hen til Bogarts Leir (saavidt jeg veed, commanderede han en Deel af den Vagt, som omringede Staden). Jeg blev holdt som Fange i to Dage, forhørt og derpaa sat i Frihed. Jeg gjorde følgende Spørgsmaale til Compagniets Skriver, som havde været min Vogter, og han besvarede dem beredvilligen.

De, som myrdede „Mormonerne" ved Hauns Mølle, gjorde de det efter Gouvernørens Befaling, eller hørte de til Pøbelen?

Svar: De hørte til Pøbelen.

(Fortsættes.)

---

# Nyheder.

Sverrig. En heftig Ildsvaade har den 11te dennes ødelagt Bager Wennbergs Dampmølle i Stockholm. Flere Korn- og Meelmagaziner bleve ved samme Leilighed et Rov for Luerne.

England. I Irland er der opdaget en vidtforgrenet Sammensværgelse, hvis Medlemmer kaldes Fenierselskabet. Sammensværgelsen gaaer ikke ud paa noget

Mindre end at løsrive Øen fra Englands Herredømme og indføre en republikansk Regjeringsform. Selskabet har talrige Medlemmer baade i Irland, Canada og de Forenede Stater. I Irland exercere de i Reglen i Hobe af 100 til 200 Mand, for det Meste unge Folk, men Partiet mangler dog Vaaben i tilstrækkelig Mængde. Politiet er forstærket, og der er sendt en Afdeling Kanonbaade og to større Krigsskibe til Bantrybugten nær ved Irlands vestlige Pynt; enkelte af Kanonbaadene er blevne stationerede paa Øens Vestside. Talrige Arrestationer have fundet Sted. Fenianismen synes ogsaa at have Forgreninger i Armeen.

I England har der i længere Tid herskst en forfærdelig Sygdom blandt Qvæget, som den har bortrevet i tusindviis, hvorved Kjød- og Mælkepriserne have naaet en foruroligende Høide.

En stor Ulykke er skeet i Kulgruben California ved Wigan i Lancashire. Otte Arbeidere skulde heises op i en Kurv, da Touget brast, og de Ulykkelige bleve knuste ved Faldet.

Frankrig. Varmen i Paris har været forfærdelig i Begyndelsen af September. Den 8de Kl. 5 om Eftermiddagen havde man 30 Grader i Skyggen.

Choleraen skal have viist sig i Forstaden St. Antoine. Cholerinen grasserer vedvarende.

Choleraen skal have raset frygtelig i Toulon; al Handel og Industri er standset, og Indvaanerne flygte fra Staden.

Rusland. Choleraen er udbrudt paa den østlige Bred af Kaukasus. I Poti er der død 8 af 10 Syge, i Fort Konstantinowsk 7 af 16 Syge. I Suchum har Choleraen ogsaa viist sig.

Tyrkiet. Den 5te September har en voldsom Ildebrand ødelagt 7—8,000 Huse foruden talrige Mosteer og offentlige Bygninger; 40 Mennesker skulle være omkomne og 22,500 blevne huusvilde.

Fra Aleppo (Syrien) berettes, at Choleraen der er udbrudt med stor Heftighed, at der daglig døe c. 100 Mennesker, og at Paschaen med de høiere Embedsmænd og alle bemidlede Indvaanere ere flygtede.

Amerika. New York den 9de Septbr. Feniansforeningen i Illinois har udstedt et Manifest til Befolkningen i Amerika. Det hedder deri, at Fenierne i Irland ere meget vel organiserede og foreløbig have udnævnt en provisorisk Regjering. 200,000 Bevæbnede, hedder det videre, have svoret at understøtte de amerikanske Officerer af irsk Nationalitet, der have tjent i den amerikanske Hær. Der vil, længe før man troer, blive begyndt paa aktive Operationer. Vaaben er der ikke saa mange af, som der behøves. Foreningen opfordrer sluttelig til at yde Bidrag, da der udkræves store Pengesummer.

---

## Blandinger.

Nogle store og mærkelige Træer. Blandt de største og mærkeligste Træer, Nutiden har at opvise, høre følgende: „De hundrede Hestes Kastanietræ"

(castagno dei cento cavalli) paa Ætna. Det har ifølge Sagnet faaet sit Navn af, at Dronningen af Arrogonien med hele sit Følge, der bestod af over 100 Ryttere, søgte og fandt Ly mod et stærkt Uveir under det. Stammen af Træet skal have et Omfang af 178 Fod. I Træets Huling har en Hyrde med sin Hjord opslaaet sin Bopæl. Kastanietræet skal have lidt betydelig ved det sidste Jordskjælv i Juli Maaned. — „Wellingtonia" fra Australien, der er omplantet til Krystalpalladset i Sydenham; Stammen har en Høide af 120 Fod og et Gjennemsnit ved dens Basis af 30 Fod; 15 Personer kunne med Lethed rummes i Stammens Indre. — Den negne Cypres i Mexiko, paa Veien fra Vera-Cruz til Mexiko, under hvilken ifølge Sagnet Fernando Cortez med hele sin lille Hær, 600 Mand Fodfolk, 40 Ryttere og 9 Stykker Skyts, leirede sig, skal ifølge Naturforskeren Candolles Beregning have en Alder af over 6,000 Aar. — Ved Nigerfloden i Afrika findes et Abebrødtræ, der kun er 12—16 Fod høit, men har det uhyre Stammeomfang af 99 Fod. Negrene benytte Hulingerne i Stammen af dette Træ til Hvilepladser og undertiden til Fangehuller.

I Aaret 1864 er der i de engelske Kulgruber omkommet 867 Mennesker, eller 1 blandt 354, da der var 307,000 Mennesker beskjæftigede. Dette Resultat er gunstigere end i de foregaaende Aar, da Dødsfaldene hidtil have været 994 a 1000 om Aaret. Næsten Halvdelen af Dødsfaldene opstaaer ved, at Gruberne styrte sammen, eller at store Stykker falde ned paa Arbeiderne, men ved Explosioner omkom der i 1864 kun 94 Mennesker.

Ifølge Indberetninger fra de amerikanske Konsuler i Bremen og Hamborg, ere 34,600 Udvandrere afgaaede fra disse Havne til de Forenede Stater i de sex Maaneder af indeværende Aar.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.